

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci navrhovatelů: **a) T. B., a b) FRAGI s. r. o.**, se sídlem Uhelná 421/3, Říčany, oba zastoupeni JUDr. Janem Malým, advokátem se sídlem Sokolovská 5/49, Praha 8, proti odpůrci: **město Říčany**, se sídlem Masarykovo náměstí 53/40, Říčany, zastoupený Mgr. et Mgr. Michalem Bouškou, advokátem se sídlem Teplého 2786, Pardubice, o přezkoumání návrhu na zrušení části opatření obecné povahy - změny č. 3 územního plánu Říčan schváleného usnesením Zastupitelstva města Říčany dne 16. 7. 2018, č. 18-06-003, o kasační stížnosti navrhovatelů proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 25. 3. 2021, č. j. 55 A 90/2019 - 61,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Zastupitelstvo odpůrce schválilo dne 16. 7. 2018 výše specifikovanou změnu č. 3 územního plánu Říčan (dále jen „změna územního plánu“), kterým byl změněn původní územní plán z roku 2014. Předmětem přijaté změny územního plánu bylo mimo jiné stanovení podmínek pro umístování tzv. „ostatních ubytovacích zařízení“ a regulace reklamních zařízení, resp. staveb pro reklamu. Ve vlastnictví navrhovatele a) je mimo jiné pozemek parc. č. st. XA, v k. ú. Ř., jehož součástí je stavba rodinného domu č. p. XB. Ve vlastnictví navrhovatelky b), kterou z 90 % vlastní prostřednictvím obchodní společnosti BH obchodní s.r.o. navrhovatel a), je mimo jiné pozemek parc. č. st. XC, v k. ú. Ř., jehož

součástí je stavba č. p. XD sloužící jako ubytovací zařízení. Na těchto pozemcích je vymezena územním plánem Říčan funkční plocha OV - občanské vybavení - veřejná infrastruktura.

[2] Navrhovatelé napadli změnu územního plánu u Krajského soudu v Praze a domáhali se zrušení jeho části. Především nesouhlasili se zaváděnou nepřípustností staveb typu tzv. „ostatních ubytovacích zařízení“, přičemž u těch stávajících budou možné pouze stavební úpravy. Tento svůj záměr odpůrce podle jejich názoru nijak neodůvodnil. Zvolené řešení navíc považovali za diskriminační, neopodstatněné a odporující zásadě subsidiarity a proporcionality. Navrhovatelé dále rozporovali zvolený limit pro reklamní plochy o velikosti 8 m², přičemž reklamní plocha nad tento limit již bude považována za stavbu pro reklamu, které jsou v ploše OV nepřípustné. Pro toto omezení dle přesvědčení navrhovatelů neexistuje žádný racionální důvod. Zvolené řešení je podle nich vnitřně rozporné, nedostatečně konkrétní a proto nepřezkoumatelné.

[3] Krajský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem návrh zamítl. Nejprve se zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností rozhodnutí o námitkách, přičemž dospěl k závěru, že obsah odůvodnění tohoto rozhodnutí odpovídá obecnosti navrhovateli uplatněných námitek a za této situace považoval jejich vypořádání za dostatečné. K problematice tzv. „ostatních ubytovacích zařízení“ krajský soud na úvod předeslal, že hlavní způsob využití plochy OV nebyl napadeným opatřením obecné povahy dotčen. Plocha OV byla totiž (již v původním znění územního plánu) primárně určena v souladu s § 2 odst. 1 písm. k) bodu 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2020, pro občanské vybavení zřizované nebo využívané ve veřejném zájmu, zatímco pro vybavení komerčního typu byly určeny jiné funkční plochy. Omezení komerčních staveb na ploše OV tak bylo stanoveno již v původním znění územního plánu a nejednalo se o primární způsob využití této plochy. Úplné vyloučení tzv. „ostatních ubytovacích zařízení“ nastalo napadeným opatřením obecné povahy a odstranilo tak doposud existující nejednoznačnosti. Tento pojem je ve změně územního plánu navíc používán v souladu s definicí uvedenou v § 2 písm. c) bod 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území.

[4] Krajský soud se dále věnoval odůvodnění přijímaného opatření. Odpůrce k přijaté úpravě uvedl, že dané omezení není v rozporu s celorepublikovými prioritami stanovenými v Politice územního rozvoje České republiky (konkrétně s jeho čl. 15). Přijímaná změna dle odpůrce nepřispívá k prohlubování sociální segregace, jedná se pouze o drobné korekce území. Změnou je řešen potencionální vznik sociálně problematických ubytoven. Přijímaná změna měla být rovněž podle odpůrce v souladu s § 18 a § 19 stavebního zákona. V části 10 napadeného opatření obecné povahy byla taktéž odůvodněna úprava regulace reklamních zařízení. Z vypořádání námitek je zřejmé, že odpůrce hodlal umožnit pouze stavební úpravu stávajících „ostatních ubytovacích zařízení“, nikoliv jejich další rozvoj. Krajský soud podotkl, že navrhovatelé nemají subjektivní právo na zachování původního obsahu územního plánu a ani na to, aby byly zajištěny podmínky využití území, které jim vyhovují. Dále krajský soud vysvětlil, co znamená pojem „stavební úpravy“, a souhlasil, že zvolené řešení bylo v souladu s cílem napadené změny územního plánu, jímž odpůrce chtěl vyloučit zřizování nových ubytoven. Krajský soud nepovažoval přijímanou změnu ani za nekonzistentní se stanovením jiných podmínek; omezení rozvoje „ostatních ubytovacích zařízení“ totiž nelze směřovat se stanovením parametrů jako je např. výška

pokračování

či plocha určitých budov. Nekonzistentnost nelze podle krajského soudu spatřovat ani v rozdílných podmínkách stanovených pro plochy OV a OVV, neboť v obou případech bylo stanoveno nepřipustné využití pro „ostatní ubytovací zařízení“ a u staveb pro reklamu. Vedle toho (nikoliv namísto toho) bylo v ploše OVV nepřipustné ubytování nad 40 lůžek v objektu. Jelikož se navíc jednalo o různé druhy funkčních ploch, nelze ani předpokládat, že by podmínky u obou druhů byly totožné; taková regulace by postrádala smysl.

[5] Dospěl tedy k závěru, že přijatá regulace nebyla nejednoznačná, nepředvídatelná, rozporná s cíli a úkoly územního plánování či nedostatečně odůvodněná a odpůrce při přijímání změny územního plánu nepřekročil své právo na samosprávu. Námitku ohledně nepřiměřeného zásahu do vlastnického práva (a to i ve vztahu k reklamnímu zařízení) následně vyhodnotil v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů jako nepřipustnou, neboť nebyla uplatněna v procesu přijímání napadeného opatření obecné povahy. Krajský soud navíc podotkl, že navrhovatelé ani nijak nekonkretizovali, v čem by měl zásah do jejich vlastnického práva spočívat.

[6] K regulaci reklamních ploch krajský soud uvedl, že rozlišení reklamních zařízení a staveb pro reklamu podle plošného parametru 8 m² vyplývá z § 3 odst. 2 stavebního zákona. Daná regulace by tak měla být vykládána v souladu s příslušným zákonným ustanovením. Nejednalo se tedy o zcela neurčitý a obtížně vymežitelný limit, jak namítali navrhovatelé. Krajskému soudu bylo rovněž zřejmé, že prováděnou změnou odpůrce sledoval zpřesnění dosavadní úpravy v územním plánu, která byla doposud nejednoznačná. Plochy OV jsou primárně určeny pro stavby veřejného občanského vybavení a přípustnost reklamního zařízení ani staveb pro reklamu nebyla výslovně zmiňována. Zvolené řešení tak bylo dle krajského soudu vedeno racionálními důvody a jako rozlišovací kritérium byl zvolen zákonem stanovený parametr velikosti plochy (tvar reklamní plochy přitom nehrál žádnou roli). Krajský soud doplnil, že tato regulace se vztahuje na budoucí, nikoliv současné využití pozemku. Stavby pro reklamu, které byly řádně umístěny a povoleny na dané ploše před přijetím změny územního plánu nejsou novou regulací nijak dotčeny.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření odpůrce

[7] Navrhovatelé (dále jen „stěžovatelé“) napadli rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[8] Stěžovatelé mají za to, že napadený rozsudek je nezákonný a spočívá v nesprávném posouzení věcných a právních otázek soudem, a to ve všech bodech, které byly uvedeny v původním návrhu na zrušení části opatření obecné povahy. Řízení před soudem bylo podle jejich názoru „vadné věcně“. Napadená změna územního plánu zavedla nepřipustné omezení tzv. „tolerovaných staveb“, přičemž původní znění územního plánu společně s jeho změnou č. 1 garantovalo povolení změn staveb (nikoliv jen stavební úpravy). Zároveň namítají neurčitost těchto pojmů, potažmo neodůvodněnost přijatých omezení.

[9] Zamezení sociální segregace s odkazem na bod 15 Politiky územního rozvoje České republiky uváděné v napadeném rozsudku je podle nich nepřipadné a představuje pouze záminku omezení jejich vlastnického práva. Není zde podle jejich názoru dán důvod pro předcházení sociální segregaci při změnách nebo vytváření urbánního prostředí. K sociální segregaci totiž dochází zcela odlišně, a to opouštěním již existujících staveb. Pro takovýto závěr pro dotčené území absentuje jakákoliv odborná analýza, bez ní jsou

přijaté závěry nepřezkoumatelné. Přijatá opatření podle nich nepřiměřeně omezují jejich vlastnické právo.

[10] Stěžovatelé dále odkázali na etapizaci a změny č. 2 územního plánu Říčan a na likvidaci tzv. „ostatních ubytovacích zařízení“, neboť ačkoliv se území, na němž se nacházejí nemovitosti stěžovatelů, označuje jako rozvojová plocha ŘT-26, žádný rozvoj zde není možný. Dodávají, že změny č. 2 a 3 územního plánu Říčan byly přijímány současně a situace se pro ně stala nepřehledná. Zvolený postup proto označili za „vadný“. Mají rovněž za to, že krajský soud nesprávně rozhodl, neboť napadenou změnou územního plánu byla zavedena nová funkční plocha OVV s identickým obsahem jako funkční plocha OV, aniž by pro to byl dán jakýkoliv důvod. Zavedená omezení jsou podle nich individuální a směřují jen vůči stavbám stěžovatelů. Nesouhlasí ani s limitem 8 m² pro reklamní zařízení (jakož i k tomu vztaženými závěry krajského soudu), neboť v pochybnostech je rozhodující stanovisko stavebního úřadu.

[11] Ve vyjádření ke kasační stížnosti odpůrce uvedl, že je velmi obecná a nepřináší žádnou novou argumentaci, v níž by stěžovatelé rozporovali závěry uvedené v napadeném rozsudku. Pojem „změna stavby“ je uveden v § 2 odst. 5 stavebního zákona, který rozlišuje pojmy „nástavba“, „přístavba“ a „stavební úprava“. Přijatá změna územního plánu stanovila specifickou regulaci, která neumožňuje vznik nových staveb typu tzv. „ostatní ubytovací zařízení“ a jejich další rozvoj (tj. rozšíření a navýšení), ale umožňuje jejich zachování a rekonstrukci v rámci stavebních úprav. Stávající stavby jsou tak tolerovány. K tomu dodal, že územně plánovací dokumentace není neměnná a neexistuje garance zachování stávající regulace jednou provždy. Co se týče funkční plochy OVV (občanské vybavení - veřejná infrastruktura - velkoplošné), ta se vztahuje na území bývalé věznice Říčany, která má svá specifika, a proto bylo potřeba nastavit zvláštní regulativy. Regulace reklamních zařízení a staveb pro reklamu (včetně limitu 8 m²) vychází z § 3 odst. 2 stavebního zákona a podle odpůrce nepřináší žádné nejasnosti. Výhrady k procesu přijímání změn č. 2 a 3 územního plánu Říčan nebyly součástí původního návrhu, nejedná se tak dle odpůrce o přípustnou kasační námitku. Pro úplnost nicméně dodal, že navrhovatelé uplatnili k oběma změnám námitky a taktéž návrh na soudní přezkum; souběžné projednávání změn je tak nikterak neomezilo. Odpůrce rovněž upozornil, že navrhovatelé dříve netvrdili ani to, že odůvodnění přijatých změn je nedostatečné s ohledem na odkaz na nežádoucí sociální segregaci a taktéž na chybějící analýzu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobami oprávněnými, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelé jsou v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupeni advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Na úvod pokládá Nejvyšší správní soud za nutné zdůraznit, že ačkoliv kasační stížnost obsahuje několik námitek, stěžovatelé v řadě z nich opakují již dříve uplatněnou argumentaci a jen v omezené míře reagují na konkrétní závěry napadeného rozsudku

pokračování

krajského soudu. Právě zpochybnění závěrů krajského soudu však představuje nutný předpoklad posouzení uplatněné argumentace jako přípustné kasační námitky (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 - 63). V případě jiných námitek naopak stěžovatelé přinášejí zcela novou argumentaci, kterou v původním návrhu podaném ke krajskému soudu vůbec neuplatnili. Část námitek proto kasační soud považuje za nepřípustné, a nebude se proto jimi věcně zabývat.

[15] Navzdory výše uvedenému však lze kasační stížnost stěžovatelů ještě považovat za projednatelnou (byť hraničně). Je ovšem třeba současně zdůraznit, že se námitky stěžovatelů nesou z velké části v obecném duchu (obdobně jako původní námitky). V tomto ohledu je nutno připomenout, že podoba (konkrétnost či obecnost) soudního rozhodnutí je vždy zásadním způsobem předurčena kvalitou a podobou návrhu (zde kasační stížnosti).

[16] Projednatelná tak není námitka, v níž stěžovatelé tvrdí, že napadený rozsudek je nezákonný a spočívá v nesprávném posouzení věcných a právních otázek soudem, a to ve všech bodech, které byly uvedeny v původním návrhu na zrušení části opatření obecné povahy. Nelze se totiž obecně odvolávat na obsah celého návrhu tak, jak jej podali stěžovatelé v řízení před krajským soudem (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58). Stěžovatelé musí konkrétně určit, které důvody rozhodnutí krajského soudu jsou nesprávné a proč jsou nesprávné.

[17] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že kasační námitky stěžovatelů ohledně toho, že nebyla provedena odborná analýza odůvodňující přijaté změny, dále směřující vůči etapizaci a vůči změně č. 2 územního plánu Říčán, jakož i souběžnému přijímání změny č. 2 a č. 3 územního plánu Říčán jsou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustné, neboť tyto námitky byly poprvé uplatněny až v řízení o kasační stížnosti, ač stěžovatelům nic nebránilo je uplatnit již v původním návrhu podaném ke krajskému soudu. Průběh přijímání změny č. 2 územního plánu Říčán byl stěžovatelům znám již v době podání návrhu na zrušení části nyní přezkoumávaného opatření obecné povahy (srov. řízení o kasační činnosti vedené pod sp. zn. 10 As 53/2021, jež se týkalo právě přezkumu změny č. 2 územního plánu Říčán). Nejvyšší správní soud se nemůže nastíněnými otázkami zabývat v rámci mimořádného opravného prostředku, kterým kasační stížnost je, jako první. Navíc předmětem nyní projednávané věci není přezkum změny č. 2 územního plánu Říčán, proto ani z tohoto pohledu by nebylo možné se námitkami směřujícími proti tomuto opatření obecné povahy zabývat. Poprvé v kasační stížnosti uplatnili stěžovatelé rovněž námitku, že zavedená omezení jsou podle nich individuální a směřují jen vůči stavbám v jejich vlastnictví. V původním návrhu se stěžovatelé totiž vymezovali obecně proti regulaci funkčních ploch OV, přičemž v těchto plochách se nacházejí i pozemky ve vlastnictví třetích osob.

[18] Nejvyšší správní soud se ani nemůže věcně zabývat dalšími námitkami, v nichž absentuje reakce na závěry vyslovené krajským soudem a které jsou tak pouhým opakováním původně uplatněných námitek. Neumožňují totiž přezkum napadeného rozsudku krajského soudu. Konkrétně se jedná o námitku, že původní znění územního plánu Říčán (včetně jeho změny č. 1) umožňovalo změnu staveb a nikoliv jen stavební úpravy. K tomu krajský soud zcela jasně uvedl, že navrhovatelé nemají subjektivní právo na zachování původního obsahu územního plánu a ani na to, aby byly zajištěny podmínky využití území, které jim vyhovují. Tento závěr však navrhovatelé již nikterak nerozporovali. Další nepřípustnou námitkou je námitka směřující vůči nepřiměřenosti omezení jejich

vlastnického práva. Tuto námitku krajský soud vyhodnotil v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů jako nepřipustnou, neboť nebyla uplatněna v procesu přijímání napadeného opatření obecné povahy. Ani tento konkrétní závěr krajského soudu stěžovatelé nijak nerozpороvali a pouze znovu zopakovali svoji obecně uplatněnou námitku. Stejná situace nastala i v případě námítky poukazující na použití neurčitých pojmů. Krajský soud se v odst. 39 napadeného rozsudku totiž zabýval pojmem „ostatní ubytovací zařízení“, v odst. 46 napadeného rozsudku pojmem „stavební úpravy“ a v odst. 58 napadeného rozsudku plošným parametrem 8 m², na jehož základě se reklamní plocha dělila na reklamní zařízení a stavby pro reklamu. Na tyto závěry stěžovatelé nijak nenavázali. Stejný postoj musí kasační soud zaujmout i k námitce týkající se zavedení nové funkční plochy OVV, která má podle stěžovatelů identický obsah jako funkční plocha OV, aniž by pro to byl dán jakýkoliv důvod. Krajský soud však v odst. 46 napadeného rozsudku stěžovatelům vysvětlil, že plochy OV a OVV mají určité znaky společné, jiné rozdílné. Určitá odlišnost přirozeně vyplývala z toho, že jednotlivé typy ploch regulují jiná území s rozdílným druhem využití. Nejednalo se tudíž o plochy se stejnými regulativy a rozčlenění na různé typy ploch mělo svůj význam. Velmi obecně (s výjimkou problematiky „zamezení sociální segregace“) je pojata i námitka ohledně toho, že přijatá opatření nebyla odůvodněná, přičemž právě odůvodněním přijatých opatření se krajský soud obsáhle zabýval ve vztahu k otázce „ostatních ubytovacích zařízení“ v odst. 40 až 45 napadeného rozsudku a v případě reklamních ploch se podrobně zabýval odůvodněním přijatých opatření v odst. 61 až 64 napadeného rozsudku. Na tyto závěry krajského soudu stěžovatelé rovněž nereagovali.

[19] Po vymezení nepřipustných námitek může Nejvyšší správní soud přejít k věcnému přezkumu těch zbývajících. Stěžovatelé tvrdí, že zaváděná nepřipustnost „ostatních ubytovacích zařízení“ je zcela nepřipadně odůvodněna zamezením sociální segregace v návaznosti na bod 15 Politiky územního rozvoje České republiky, ačkoliv pro to není dán důvod. Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatelé zcela nepochopili odůvodnění přijatého opatření, jak jej popisoval krajský soud v napadeném rozsudku. Odpůrce totiž ve změně územního plánu uvedl, že přijaté opatření **není v rozporu** s republikovými prioritami stanovenými v Politice územního rozvoje České republiky, mimo jiné s jeho bodem 15, podle něhož by při územním plánování nemělo docházet k sociální segregaci obyvatel. Není to však **důvodem**, pro který se odpůrce rozhodl omezit výstavbu nových tzv. „ostatních ubytovacích zařízení“. Důvodem dle odpůrce totiž primárně bylo zamezit potenciálnímu vzniku nežádoucích sociálně problematických ubytoven. Argumentace stěžovatelů se tak zcela mýlí se skutečným stavem věci. Zamezení sociální segregace nebylo důvodem, proč se odpůrce rozhodl omezit vznik (a rozšiřování) „ostatních ubytovacích zařízení“. Nejvyšší správní soud k této problematice pouze pro úplnost dodává, že obecné rozhodnutí o funkčním využití určitého území je politickou diskrečí konkrétního zastupitelského orgánu územní samosprávy v rámci realizace práva na samosprávu konkrétního územního celku. Správní soudy by měly přistoupit ke zrušení územně plánovacího opatření obecné povahy teprve tehdy, pokud došlo k porušení zákona v nezanedbatelné míře, resp. v intenzitě zpochybňující zákonnost posuzovaného řízení a opatření jako celku (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2022, č. j. 3 As 417/2019 - 48).

[20] Stěžovatelé dále nesouhlasí s limitem 8 m² pro reklamní zařízení a ani se závěry krajského soudu k tomu uvedenými. V pochybnostech je podle nich rozhodující stanovisko stavebního úřadu. Ačkoliv se tedy stěžovatelé neztotožňují se závěry krajského soudu, jeho

pokračování

argumentaci uvedenou v odst. 57 až 67 napadeného rozsudku vztahující se k zaváděným opatřením pro užívání reklamních ploch nijak konkrétně nezpochybnili. Nejvyšší správní soud si nemůže argumentaci stěžovatelů nijak sám domýšlet, a proto pouze odkazuje na příslušné závěry krajského soudu. Stěžovatelé sice se zvoleným limitem 8 m² nesouhlasí, nicméně kasační soud dodává, že neexistuje subjektivní právo vlastníka nemovitosti, aby v rámci územně plánovací dokumentace byla jeho nemovitost zahrnuta do určitého konkrétního způsobu využití území (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2008, č. j. 2 Ao 1/2008 - 51, a ze dne 18. 11. 2010, č. j. 7 Ao 5/2010 - 68). Stejně tak nemá vlastník nemovitosti ani subjektivní právo, aby na dané funkční ploše existovala, eventuálně neexistovala určitá omezení. Zvolený limit 8 m² přitom není odrazem libovůle odpůrce, nýbrž vychází z § 3 odst. 2 stavebního zákona. Lze sice souhlasit se stěžovateli, že v pochybnostech, co je zařízení pro reklamu a co naopak stavba pro reklamu, bude mít poslední slovo stavební úřad (nicméně až v rámci probíhajícího územního či stavebního řízení). Nejvyšší správní soud je však toho názoru, že vzhledem k nastavenému plošnému limitu (libovolného tvaru) o velikosti 8 m² bude prostor pro pochybnosti velmi omezen.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[22] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé neměli v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení tudíž nemají. Odpůrce byl ve věci úspěšný, ten ale náhradu nákladů nepožadoval a ze spisového materiálu nevyplývá, že by mu nějaké náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti vznikly. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení ani jednomu z účastníků.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. srpna 2023

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu